

OS CONTOS DO TARNO (II)

Por: A.

Eu non creo nas supersticións da xente, na Santa Compañía, na maldición do Meco, no Tarno nin en andrómenas desas. Nin creo nin nunca crin. . . ou iso era o que pensaba ata fai ben pouco.

Ocorreu que sempre que alguén me contou algunha historia sobre calquera destes, sempre me fun á burla e nunca din creto por moito que mo xurasen. Así, cando me faláron da maldición do Meco, sempre o tomei de broma; cando alguén me relatou os contos do Tarno, porque seica lle pasaran a el, sempre o tomei coma un pobre tolo que se inventaba todo iso para chamar a atención. Pero . . . sempre hai un pero que che fai que fagas teu aquel dito de : **“Eu non creo nelas pero . . .”**.

A historia que cambiou o meu xeito de pensar pasoume hai xa ben tempo. Resulta que uns amigos de . . . , xa veremos do que, andaban a facer das súas en certos lugares que, como eles dicían, non eran de ninguén e eran, de todos. A min un paisano viña de me contar unha aventura que lle tiña sucedido co Tarno e eu, coma sempre, a escachar coa risa. El, canso do mesmo, advertíume que non había tardar o día en que eu me vise envolto en algunha das trasnadas que acostuma a facer, pero que a que me había de tocar había ser moito peor, pois o mesmo trasno non atura que se mofen del. Dicirme el iso e ceibar eu tal gargallada que resoou en todo o bar, foi todo un. Entón el, xa máis que cabreado, dixo: **“Xa te acordarás, e non has tardar moito”**.

Foi entón cando o Tarno se me apareceu. Si . . . , pode soar a “coña”, pero é a verdade. O peor foi o que me dixo: **“Mira ho!. Ti non cres que eu sexa real. É máis, has pensar que isto é un soño, pero has comprobar por ti mesmo que non é así. Eu sempre actúo doutro xeito, pero no teu caso vai ser unha ocasión moi especial. Xa te lembrarás de min cando te vexas envolto en algo do que ti non sospeitas.”**

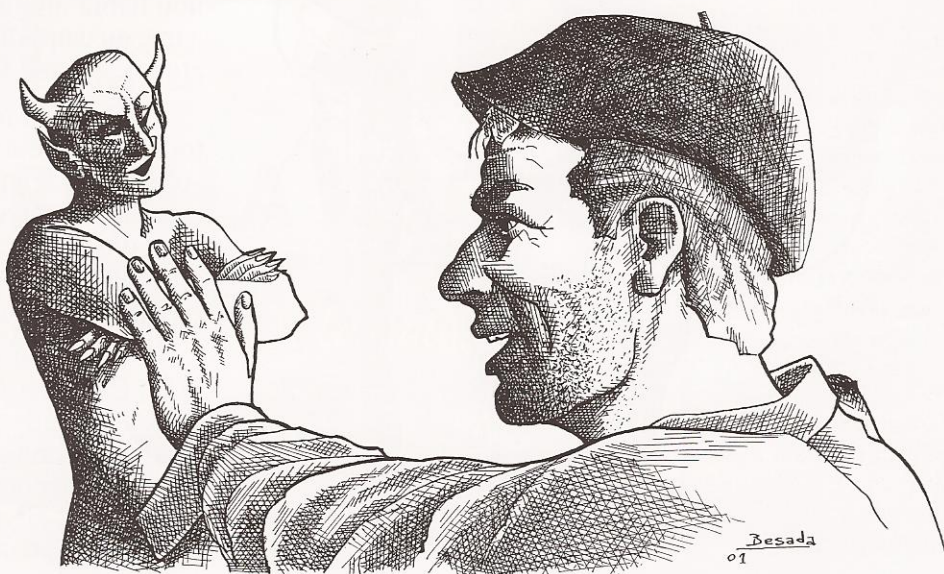
Efectivamente, eu coidei que aquilo fora un soño. Aínda por riba, cando preguntei como actuaba o tarno, dixerónme que desde logo non era daquela maneira.

Un bo día chegaronme á porta dous homes vestidos cun uniforme que eu non coñecía, pero que se identificaron como da A.O. e que querían saber canto eu sabía de arte e de historia. Facían o seu papel perfectamente, quero dicir, que un era o bo e o outro o malo.

- A ver e non me tolee, ¿Qué é o que vostede sabe?

- Pe..pe..pero eu non sei de..de..me..fa..faalan.

- Mire, non me canse, que eu non vin aquí para escoitar catro parvadas. O asunto élle moi serio e case vai ser mellor que nos acompañe.

Aquí entraba o outro e dicíame polo baixiño:

- Ti dille todo o que sabes, que este é capaz de calquera cousa, e eu non respondo del.

- Peeero, si xa lle dixen que non sei que é o que queren.

- Alá ti, pero eu falaría- (Ó mesmo tempo chiscábame un ollo cun sorriso moi malicioso, que eu non entendía- **Mira, o que eu che digo é que máis che vale facerlle caso, que a este axiña se lle levanta o ánimo. ¡Veña, ho!, dille axiña onde tes as pezas que espoliaches de aí do castro.**

- ¿Qué lle diga que? Pero ¿Ti estás ido ou que? ¿ De que me estás a falar?

- Como queiras, pero xa cho avisei. Ese non che ten tanta paciencia coma min. Logo non te me queixes.

- ¡Fora! – chegaba o primeiro berrando- ¡ Déixamo a min!, e se non quere colaborar levámolo con nós. Agora vas ver.

E nisto que me traen a un tipo baixiño e gordecho ó que eu na miña vida vira e que entrou, pálido e morto de medo, berrando:

- ¡Foi ese, foi ese! ¡ Ese mesmo, ese mesmo o que colleu todo! ¡foi el, que eu o vin!

Eu, que non coñecía de nada ó ghicho aquel, vin que nese momento, ou ben era un pesadelo ou a cousa ía en serio e non sabía nin por que.

Pero non era ningún pesadelo. Colléronme e leváronme esposado para o cagarrón. Aquilo xa era moito máis do que eu podía aturar. Os meus amigos

apoiábanme e a miña familia tamén, pero eu seguía sen entender nada. Ata que . . .

Ata que na cadea aparecéuseme un ser o que eu non coñecía de nada, pero que se me facía coñecido. Si. Non sabía exactamente de que, pero algo había nel que me aquelaba daquel xeito. Empezou a falar e eu sen facerlle moito caso pois aínda non reaccionara ben. Ata que . . . oín, cunha voz coma dun morto vivo, ou dun rapaz deformado algo coma: **“ Si que me coñeces. Son o tarno. Dese que tanto ti te riches sempre. ¿Lémbraste?. E se estás aquí é por min. Eu son ese que te acusou aquel día diante deses”**

Eu non conseguía espertar e non acababa de crelo de todo, inda que algo me dicía que todo era real.

- **“Non te preocupes por isto. Axiña te han ceibar, pero xa virán os días nos que me defendas máis do que ninguén e entón non te han de crer”**

Así foi. Disque todo fora unha confusión e que non había ningún cargo contra miña. Marchei e de alí a tres ou catro días xa case esquecera todo o que pasara, ata que . . ., si. Outra vez el.

Daquela foi cando empezou a se me aparecer en todas partes e a todas horas. Iso si, cando estaba só e, sobre todo, cando cerca tiña a alguén que me podía escoitar. Entón el metíase comigo e o meu pesadelo ía cada día a máis. Púxome de tal xenio que cando se me aparecía empezaba eu a berros: “ ¡ Vaite xa dunha vez! ¡ Non te aturo máis!.

E volta ó mesmo. Outro amigo que se ía do meu lado. Empecei a intentar explicarles a todos que non era eu que era o Tarno, mais todos acabaron con ese sorriso de complicidade entre eles. Cando isto notei empecei por contarles a verdade toda e sempre a mesma resposta: **“ Si, ho. Ti, xusto ti, o descrido. Home, non amoles”**.

Vin que me tomaban por tolo e entón empecei a berros de: **“ Que non, que non louqueei!. ¡Tendes que me crer!.**

Pero o Tarno non me deixa descansar nin polo día nin pola noite e xa non sei que facer. A familia abandonoume, os amigos foxen de min coma dun apestado e ata o meu cadelo olla para min con ollos de compaixón.

Por iso vos quero contar esta historia. Para vos dicir que o Tarno si que existe, para que creades nel. Non vaia a pasaros a vós o que a min e que todos acaben por vos tomar por un louco de remate. E asegúrovos que non o estou. De verdade que non o estou.

¿ Ou si . . . ?